

Titlu original (eng.): When you love

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
PEARSON, MARY

Flacăra nestinsă / Mary Pearson

Traducător: Mirela Dorobanțu

București: Editura și Tipografia Alcris, 2018.

ISBN 978-606-736-245-9

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

III. Ioan Drăghici (Lector)

821.111. 31=135.1

Colecția „ROMANTIC“

MARY PEARSON

Flacăra nestinsă

Traducerea și adaptarea în limba română de:

MIRELA DOROBANȚU

Editura și Tipografia

ALCRIS

EDITURA ALCRIS,
vă recomandă ultimele apariții din
colecția "ROMANTIC"

1044	Anne Murray	- Răzbunare amară
1045	Olivia Harper	- Dragostea în cușcă
1046	Judy Gill	- Cântecul sirenei
1047	Donna Kauffman	- Prietena mamei lui
1048	Martha Vincent	- Valul amintirilor
1049	Marge Smith	- Pentru dragostea ta
1050	Charlotte Hughes	- De ce m-ai părăsit?
1051	Madeline Harper	- Colierul venețian
1052	Kathy Rung	- A început la Londra
1053	Caitlin Clark	- Tu, iubita mea
1054	Catherine Mulvany	- Acvamarin
1055	Deborah Smith	- Dragoste fără speranță
1056	Mary James	- O propunere surprinzătoare
1057	Kay Hooper	- Iubire sau nimic
1058	Stella Frances Nel	- Pasărea cântătoare
1059	Annette Broadrick	- Nopti uitate
1060	Anne Shorr	- Între două iubiri
1061	Carole Dean	- Furtună de primăvară
1062	Anne Hampson	- Dragoste în insulă
1063	Beryl Bainbridge	- Întâlnire riscantă
1064	Essie Summers	- Primăvară în septembrie
1065	Pat West	- Calea înțelegerii
1066	Martha Vincent	- Prizoniera dragostei

Capitolul 1

— Dar ai promis că vii la nunta mea!

Olivia suspină și-și trecu degetele lungi prin părul mățos de culoarea castanelor coapte. Ca de obicei, verișoara ei Bridget nu era deloc rezonabilă. Era tipic pentru ea să sune din Franța în mijlocul zilei. Convorbirea o va costa o avere!

— Bridget, ascultă-mă, începu Olivia cu tot calmul de care era în stare, nu e vina mea că sunt în grevă controlorii de trafic.

— Dar trebuie să vii! Olivia, trebuie să am pe cineva din familie la cununia religioasă! Sunt convinsă că înțelegi!

— Firește că înțeleg, dar și tu trebuie să înțelegi că nu am ce să fac.

— Prostii! Sunt convinsă că există o modalitate să ajungi la Bordeaux, pufni frustrată Bridget. Trebuie doar să traversezi Canalul Mânecii, nu Atlanticul!

Olivia făcu o grimasă, deranjată de tonul de copil răsfățat al verișoarei. Se pare că în ultimul an pe care îl petrecuse în Italia și Franța, Bridget nu se schimbase. Trăgând adânc aer în piept, Olivia încercă din nou să-i explice.

— Bine, îți mai spun o dată. Nu numai în Anglia sunt controlorii de trafic în grevă, dar și în mare parte din Europa e aceeași situație. Asta înseamnă că nu vor fi aprobate zborurile nici peste Canal, nici altundeva...

— Da, știu, nu sunt proastă! Dar mă bazam pe tine...

— ... deci biletul de la Heathrow spre Bordeaux este inutil, continuă Olivia ignorând întreruperea. În plus, mi-am petrecut toată ziua de ieri la telefon cu companiile feroviare, navale și altele care se ocupă de transportul public. Crede-mă, toate locurile din trenuri, feriboturi, autobuze și microbuze sunt ocupate. Nu poți găsi nici dacă plătești o avere și nu mă miră, ținând cont de faptul că este mijlocul verii și plin sezon.

— Dar trebuie să existe o cale, nu renunță Bridget.

— Desigur, nu-mi trebuie decât câteva lecții cu parapanta și ajung direct la tine, râse cu amărăciune tânăra femeie. Haide, Bridget! Trebuie să înțelegi că n-am cum să ajung la nunta ta. Îmi pare sincer rău, dar așa stau lucrurile.

— Nu e corect...

— Dă-mi, Doamne, putere! mormăi Olivia, acoperind receptorul și privind-o pe asistenta ei, Sarah, care intră timid.

— Îmi pare rău că vă deranjez, domnișoară Harding. Tim este plecat cu un client la depozitul de covoare orientale și a venit domnul Anstruther de la Ministerul de Externe, care vrea să vă vadă în legătură cu contractul de la ambasada din Moravia.

Olivia muncise foarte mult pentru ca afacerea ei de decorațiuni interioare să aibă succes, încât nu-și permitea să piardă un contract atât de important.

— Vin imediat, îi spuse ea lui Sarah, după care reveni la verișoara ei. Îmi pare rău, Bridget, dar trebuie să închid. Afacerile... Vorbim din nou înaintea de nuntă și regret din suflet că nu voi putea fi acolo. La revedere.

— Mă gândesc eu la ceva! Ai să vezi că voi găsi o soluție... auzi Olivia glasul lui Bridget înainte să pună receptorul în furcă.

După-amiază, în timp ce adăuga ultimele detalii pe schema pentru interiorul caselor din Knightbridge, tânăra femeie zâmbi amintindu-și insistența verișoarei și încăpățânarea cu care refuza să accepte lucruri evidente. Era tipic pentru ea. Văduva ei mamă o avertizase ultima dată când își petrecuse sfârșitul de săptămână în vechea casă părintească din Surrey.

— Dumnezeu știe că întotdeauna mi-a fost milă de biata fată, deși nu face nimic ca să schimbe situația. Cu toate astea, și eu cred că ar trebui să mergi în Franța dacă poți, draga mea. Verișoara ta a fost mereu cam sălbatică și ar trebui să fim recunoscători că a decis să se mărite și să se așeze în sfârșit la casa ei. Indiferent cum ar sta lucrurile, ar fi bine să fie măcar un membru al familiei acolo, mai ales că se căsătorește cu un străin!

Olivia zâmbise când mama ei rostise cu dispreț ultimul cuvânt, dar apoi își aminti cu amărăciune că familia ei o dezaprobase în urmă cu cinci ani, când decisese să se mărite cu un francez. Din păcate, logodna cu Raoul nu durase prea mult...

Așezată la biroul din spatele magazinului, tânăra femeie încercă în zadar să alunge amintirile dureroase. Ea și cu Raoul ținându-se de mână și hoinărind pe aleile acoperite cu frunze uscate în Hyde Park, râzând în timp ce hrăneau rațele de pe lac și grăbindu-se să ajungă seara în apartamentul lui, unde făceau dragoste cu pasiune. Era fericită atunci, dar plătitese un preț teribil. Fusesse sigură că Raoul o iubea la fel de mult cum îl iubea ea. Nu se gândise niciodată că era doar un substitut pentru cea pe care o iubea cu adevărat și pentru care o părăsise fără un cuvânt.

— Domnișoară Harding... Aș vrea să plec, îndrăzni asistenta, trezind-o la realitate. Vreți să încui și să setez alarma?

– Nu, trebuie să termin ce am de făcut. Te duci la teatru în seara asta, nu-i așa? Cu cine? Tot cu Bruce?

– Nu, slavă Domnului! chicoti fata. Bruce a fost săptămâna trecută. Acum e William, o lămuri râzând fata, după care-și luă rămas-bun.

– Ce bine e să fii tânăr...

Rămasă singură, Olivia ridică impacientată din umeri. Trebuia să aibă grijă să nu înceapă să se poarte ca o fată bătrână, chiar dacă era cu doar câțiva ani mai în vârstă decât Sarah. E adevărat că deși avea doar douăzeci și trei de ani, se simțea uneori ca de patruzeci; în seara asta era unul din acele momente, își spuse ea, hotărând să pună punct lucrului. Încuie și trecu în spatele magazinului, spre scara care ducea la apartamentul ei.

De câte ori intra în casă, îi era recunoscătoare bunicii ei pentru că fusese inspirată în anii Marii Crize și cumpărase proprietatea de pe Strada Sloan și tatălui ei că nu vânduse magazinul și apartamentul cu două camere atunci când afacerea mersese foarte prost, chiar înaintea morții lui. Afacerea fusese la un pas de faliment când acesta, specializat în reproducerea stilurilor celebre de mobilier, se îmbolnăvise de inimă.

În urmă cu cinci ani, când se întorsese din călătoria de coșmar din America, unde fusese solicitată la o ședință foto, Olivia aflase că tatăl ei suferise un atac cerebral și că mama ei nu mai făcea altceva decât să-îngrijească. Din acest motiv, afacerea care le asigura existența ajunsese în pragul falimentului. Norocul venise cu câteva bucăți de material, își aminti zâmbind tânăra femeie în timp ce-și pregătea baia. Acoperise piesele de mobilier cu material, în speranța că va face vitrina magazinului mai atrăgătoare. Așa luase naștere afacerea ei: Harding Industries. Clienții care intraseră atunci în magazin, fuseseră mai interesați de "recuzită" și de felul cum materialele îmbrăcau mobilele decât de elegantele piese restaurate.

Un an mai târziu, când murise tatăl ei, magazinul era complet schimbat și aducea un profit care permisesse ei și mamei să trăiască decent. Agenda cu comenzi era plină pe șase luni, îl angajase pe Tim Newton ca asistent pe probleme administrative și pe Sarah în magazinul unde se vindeau și perne, lămpi sau alte obiecte.

Tânăra femeie ieși din apă și se înfășură într-un prosop pufos, zâmbind satisfăcută. Nu numai că unele dintre creațiile ei fuseseră lăudate în paginile revistelor Vogue și Harper's and Queen, dar ajunsese în situația că își putea alege clienții. Singura problemă în această poveste era că nu avea viață socială. Când pornise afacerea, fusese un avantaj pentru că se dedicase trup și suflet, dar și pentru că nu avusese timp să se gândească la Raoul. Acum, nu mai era însă cazul să se gândească la el, trebuia să ia o decizie în legătură cu Ian Campbell.

Observând că era târziu, își dădu seama că dacă nu înceta să viseze cu ochii deschiși, Ian o va găsi pe jumătate despuiată când va veni s-o ia la cină. Avea și așa probleme că evita să răspundă întrebărilor lui – când se vor căsători și vor întemeia o familie.

Tânăra femeie privi dezamăgită friptura din farfurie.

– Îmi pare rău, Ian. Arată minunat și este delicioasă, dar nu știu de ce nu mi-e foame în seara asta.

Ian Campbell o privi zâmbind, admirându-i trupul zvelt, ochii mari verzi și părul de culoarea castanei cu reflexe roșietice.

– Nu mă surprinde, spuse el, mângâindu-i ușor obrazul. Nu numai că ai muncit foarte mult în ultimul timp, dar a trebuit să te descurci și cu insistențele verișoarei tale. Oricine ar fi epuizat!

El redeschise subiectul în drum spre apartamentul ei.

– Știi, într-un fel e păcat că nu te duci la nuntă, zise luându-i mâna. Cred că meriți o vacanță în august. Te vei odihni și când te întorci, vom putea... face planuri de viitor. Viitorul nostru...

Olivia îi strânse mâna, mulțumită că nu trebuia să-i dea un răspuns acum și ușurată când ajunseră în fața magazinului.

– Nu e nevoie să te deranjezi, zise ea când el coborî și-i deschise portiera.

– Prostii! Nici nu mă gândesc să nu te conduc până în fața ușii!

Urcând treptele alături de el, tânăra femeie îl privi printre gene și-și aminti că atunci când o ceruse prima dată în căsătorie, mama ei spusese că e nebună să refuze.

– Draga mea, e perfect! Un avocat tânăr cu o carieră strălucitoare, cu păr blond și atât de chipeș... Pentru numele lui Dumnezeu, ce poate dori mai mult o fată?

Mama ei avea dreptate, își spuse Olivia căutând cheile în poșetă. Ce putea dori mai mult? Ian era drăguț, amabil și avea o răbdare de înger, așteptând să ia o decizie în legătură cu cererea lui. Ce conta dacă săruturile lui nu trezeau emoții în sufletul ei? Poate era vina ei...

Gândurile îi fură alungate de soneria stridentă a telefonului.

– Du-te și răspunde, eu merg în bucătărie să fac cafea, zise Ian.

Resemnată, tânăra femeie ridică receptorul. Auzi doar un cârâit și câteva pocnituri, dar nicio voce.

– La naiba! pufni Olivia, trântind receptorul.

În clipa următoare, telefonul sună din nou. Abținându-se să înjure, ridică receptorul.

– Alo... alo...

– Bridget... Tu ești? strigă Olivia, recunoscând vocea verișoarei ei.

– Nu e nevoie să tipi!

– Păi, nu te auzeam bine și...

– Ți-am spus că o să rezolv problema? Ei bine, am făcut-o! zise cu satisfacție Bridget.

– Ce ai rezolvat?

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Am găsit o modalitate să ajungi la Bordeaux. De fapt, a fost simplu. Tot ce a trebuie să fac a fost să...

Pocnetele reapărură și Olivia auzi doar frânturi.

– ... Henri... unchiul lui... stă la Londra...

– Bridget? Bridget, nu înțeleg! Te rog, vorbește mai rar! strigă Olivia, frustrată și nervoasă că pârăiturile o asurzeau. E verișoara mea, mă sună din Franța, îi explică lui Ian, primind recunoscătoare ceșcuța cu lichid aromat. Din nefericire, legătura e foarte proastă și nu înțeleg nimic.

– Unchiul lui Henri... Viconte...

– Viconte? Care viconte? Ce înseamnă viconte? îl întrebă în șoaptă pe Ian.

El ridică din umeri și ea se încruntă, încercând să se concentreze ca să înțeleagă ce i se spune. Din fericire, legătura fu mai bună și auzi clar următoarele cuvinte:

– ... așadar, dacă te gândești mai bine, era evident soluția ideală, nu-i așa?

Unchiul lui Henri va veni să te ia mâine după-amiază, la ora două. Tot ce trebuie să faci, este să ai bagajul pregătit în cazul în care viconte...

– Bridget! Nu pot pleca mâine! E imposibil! Bridget! Oh, nu! La naiba!